

'Voel het ritme van Afrika'

Afrikaanse journalisten laten in een boek zien wat voetbal op hun continent betekent.

Maarten Stekelenburg en Eyong Enoh en kijken naar beelden uit Afrika voordat ze een exemplaar van *Africa United* krijgen.

FOTO ELMER VAN DER MAREL

De Arena lag erbij als een ruimteschip in de woestijn. *Close encounters of the third kind*. Toen ik het logo van Ajax zag, kreeg ik terstond de kriebels. Nog twee wedstrijden en dan zijn we kampioen. Of niet.

Eigenlijk was ik al veel te lang niet in het stadion geweest. Een paar jaar geleden dwongen vrouw en kinderen mij te kiezen tussen de seizoenkaart en mijn eigen carrière op de velden, en toen was het pleit snel beslecht. Maar nu het dertigste kampioenschap in zicht kwam, deed het gemis aan het echte werk zich voelen. God, wat hunkerden we naar die derde ster.

Voetbal is verlangen. Ik parkeerde mijn auto in het transferium en ging op zoek naar de hoofdingang. Op het heilige gras van de Arena werd deze donderdag *Africa United: de weg naar het WK*

ten doop gehouden, een boek waarin Afrikaanse journalisten in woord en beeld laten zien wat voetbal op hun continent betekent. Een vriendelijke juffrouw verwees me naar het Johan Cruijffplein en via de erteloge belandde ik op de tribune. Zucht.

Het dak was open en onder een stralende hemel oogde het gras malser en sappiger dan ooit. Aan de rand van de mat was een podiumpje gebouwd en daar wachtte presentator Barbara Barend op haar gasten. Op de grote schermen in de nok van het stadion verscheen een filmpje over de diski dance, de dans van het WK. We zagen vrolijk swingende negers, voor wie het toernooi, dat 11 juni in Johannesburg begint met de wedstrijd Zuid-Afrika-Mexico, waarschijnlijk onbetaalbaar is. Maar de lol was er niet minder om. 'Voel het ritme van Afrika.'

Ik trok mijn voeten in om Eyong Enoh te laten passeren. De Kameroneese middenvelder was klein en verlegen en leek in niets op de onverschrokken strijder die dit seizoen zo waardevol is voor Ajax. Toen ook doelman Maarten Steke-

Je hoeft niet rijk te zijn om de bal je wil op te leggen

lenburg was gearriveerd, kon het feestje beginnen. Die vermaledijde bekerfinale was ineens heel ver weg.

Africa United laat een andere kant van Afrika zien. Nu eens niet de treurige geschiedenis van hongersnood, oorlog en aids, maar grote en kleine

verhalen over de rol die voetbal speelt in het dagelijks leven van de doorsnee Afrikaan. Het boek maakt deel uit van het project *Twenty Ten*, dat de journalistiek in Afrika een steuntje in de rug wil geven.

En dat leverde verhalen over voetbalgekke presidenten op, over vrouwelijke scheidsrechters in Congo, over de rol die Didier Drogba en George Weah speelden in de burgeroorlogen in Ivoorkust en Liberia. Haile Gebrselassie, Michael Essien en Salomon Kalou komen aan het woord, en vergeet ook de prinses van Burkina Faso niet. Dat alles doorsneden met spetterende foto's van voetbal op gruisige veldjes, midden in de jungle.

Terwijl Enoh en Stekelenburg het eerste exemplaar in ontvangst namen, ging ik in de krochten van mijn geheugen op zoek naar de Afrikanen die ooit het roodwit van

Ajax hebben gedragen. Babangida natuurlijk, en Yakubu, Obodai, Hersi, Mensah en Benny McCarthy.

Ik zag ze weer voor me, mannen als Pius Ikedia, Musampa, Oliseh, Pienaar, Quansah en mijn persoonlijke top drie: de Nigerianen Finidi George en Nankwo Kanu en de Tunesiër Hatem Trabelsi. Sierlijke spelers, tovenaars, maar ook krachtmensen, gehouwen uit een blok beton. Allemaal begonnen op het vergeten continent. Want voetbal is democratisch, en je hoeft niet rijk te zijn om de bal je wil op te leggen.

Zes Afrikaanse landen doen straks mee aan het WK: behalve het gastland ook Kameroen, Nigeria, Algerije, Ghana en Ivoorkust. Laat één van hen de finale halen, en pas dan verliezen. Van Nederland.

Nog 56 nachties slapen.

frenk@parool.nl

parool theater

Quirine Melssen, een dijk van een stem

Het draaide gisteren bijna uit op een catfight in het Parool Theater. En het was allemaal zo ingetogen begonnen.

Maar wie denkt bij sopraan Quirine Melssen (48) een rustig avondje uit te hebben, kan beter thuis blijven. De Italiaanse aria's van Rossini, Verdi en Nino Rota komen bij haar uit haar tenen. Melssen, de lippen rood gestift, het lijf in een glanzende knaljurk met glimmers en sierbloemen gehesen, zingt over liefde, woede, kleine meisjes met engelengezichten en macaroni.

Haar dijk van een stem vult het hele theater bij klassiekers als *O sole mio*, deuntjes uit de opera *Aida* en *Parla più piano*, het bekende nummer uit *The godfather*.

Na de pauze – Melssen heeft haar geelwitte glimjurk verruild voor een geel in de kleuren van de Italiaanse vlag – komt haar theaterachtergrond pas echt naar boven. In een lied van Rossini zingt ze hoe Anzoleta haar geliefde Momolo de laatste instructies geeft voor een roeiwedstrijd. Met volle overgave zingt Melssen hoe de jonge vrouw haar lieve vanaf de kant aanmoedigt en hoe ze hem als winnaar ten slotte met kussen overlaadt. Muzikanten Peter van Os en Han-

neke Hoogerwerf, die Melssen tot dan toe braaf hebben begeleid op accordeon en cello, komen nu ook los. In het *Kattenduel (Duetto buffo di due gatti)* van Rossini, ontpopt de zo keurige celliste zich tot een waardig tegenstander van Melssen. Blazend en gillend gaan ze elkaar met stem en instrumenten te lijf. De accordeonist wordt letterlijk en figuurlijk de gordijnen in gejaagd en krijgt een nieuwe plek aan de rand van het (toch al zo kleine) podium. Melssen probeert de boel te susen en zet, nu tussen haar begeleiders in, een nieuw lied in. Maar het is te laat: de cello en de accordeon hebben het op een muiten gezet en spelen alles wat Melssen niet zingt – wonderbaarlijk genoeg alles in volledige muzikale harmonie.

Melssen ontdekte pas na haar toeneelopleiding in Eindhoven dat ze ook een stem had die de moeite waard was. Dat ging niet geheel vrijwillig: "Ik had ontzettende last van eczeem. Zo erg dat de pijn bij het spelen niet meer te verdragen was. Zingen is gezond voor mij."

MARIANNE LAMERS

Melssen treedt 7 mei op in het Van Gogh Museum. 9 mei is zij te bewonderen in het Westerpark.

OM verbaast nabestaanden Cevat

Nu ineens geen bewijs dat F. wist dat hij politieagente doodschoot?

AMSTERDAM – De nabestaanden van agente Gabriëlle Cevat zijn het niet eens met het nieuwe standpunt van het Openbaar Ministerie (OM) over de vraag of verdachte Franklin F. wist dat hij op een agente schoot.

Het OM stelde deze week tijdens de behandeling van de zaak in beroep dat niet kan worden bewezen dat F. wist dat hij op een politievrouw schoot en eiste vijftien jaar en tbs.

De rechtbank vond vorig jaar ook dat niet kon worden vastgesteld dat

F. wist dat de 28-jarige Cevat een agente was toen hij haar op 9 juli 2008 doodschoot in Amstelveen: zij legde F. twaalf jaar en tbs op, na een eis van achttien jaar en tbs. Het OM vond toen dat er wél genoeg bewijs was dat F. doelbewust een agente had neergeschoten. De verdachte heeft dit altijd ontkend.

De nabestaanden vinden het vreemd dat het OM nu op basis van hetzelfde dossier tot andere conclusies komt, aldus Richard Korver, de advocaat van de familie van Cevat.

Volgens de nabestaanden zijn er tal van aanwijzingen die duiden op een leugenachtige verklaring van F. Zo bewaarde Gabriëlle haar politiebade altijd in haar handtas, die geopend op de bijrijderstoel van haar auto werd aangetroffen, stellen zij. De badge zelf werd op straat bij haar lichaam gevonden. Daarnaast heeft F. volgens de nabestaanden de politie veelvuldig bedreigd.

F. reed die avond dronken en slingerend op weg naar zijn ex, toen Cevat, in burger, de achtervolging inzette. F. had vlak daarvoor twee kogels door de voordeur van de ouders van zijn ex-vriendin geschoten. Cevat parkeerde uiteindelijk haar auto naast die van F., voor de woning van diens ex-vriendin. Niet lang daarna werd zij door het hoofd geschoten.

Het gerechtshof zal 29 april uitspraak doen in de zaak. (ANP)

ADVERTENTIE

